

Sergej CHUDIJEV - Proč nebojují se zlem

Bojovat se zlem, to je přitažlivý a levný způsob, jak zvýšit vlastní sebehodnocení, pocítit jednotu s ostatními lidmi, dodat smysl života. Čestný člověk musí „bojovat se zlem“. Jenže přitom vzniká řada vážných problémů.

Sociální sítě jsou zahlcené výzvami k boji se zlem.

Globální Síla Dobra se šikuje do pochodu proti krvežíznivému, nelítostnému a zlému diktátoru Baššaru Asadovi. A občanští aktivisté v Rusku brojí proti zkorumpované vládě.

V komentářích se mě často ptají ti, kterým není vše lhostejné, proč se nevyjadřuji proti tyranovi, jenž zabíjí děti plynem, a také proti zlodějům, kteří okrádají rozpočet. Obvykle se jedná o stejné spoluobčany, a proto odpovím všem a najednou.

Mám své důvody, proč nekráčím společně s bojovníky proti zlu – a jsou docela jednoduché. Nechci stát na straně menšího zla proti zlu většímu.

Nevím, jestli je Asad vinen v tom, co je mu připisováno. Vím ale, že během války si ani jedna strana neklade za cíl říkat veřejnosti vše a úplnou pravdu.

Mohl Asad uskutečnit chemický útok právě ve chvíli, kdy to jeho nepřátelé zoufale potřebují, kdy se válka vyvíjí v jeho prospěch a jeho protivníky může zachránit jenom energická intervence? Mohl tak učinit právě tehdy, kdy se Trump zoufale potřebuje zbavit obvinění, že je ruský špion?

Inu... na tomto světě se dějí všelijaké věci!

Přičemž moc dobře víme, že Globální Síla Dobra má za sebou zajímavé dějiny podvrhů a falzifikací. A západní média mají zase bohatou zkušenost s tím, jak tyto podvrhy šířit.

Irácké zbraně hromadného ničení, viagra, kterou údajně Kaddáfí rozdával vojákům, aby mohli znásilňovat ženy atd. Nikdo z politiků, kteří veřejně lhali a zavinili smrt mnoha lidí – v případě Iráku Američané a Britové – nesedí ve vězení, ba dokonce ani nemuseli ukončit politické kariéry.

Zcela očividně není podvrh s cílem zavléci svoji zemi do války v tomto prostředí důvodem k trestu, ba dokonce ani hanebným činem. Věřit těmto gentlemanům každé slovo by tedy bylo předčasné. A možnosti, jak to ověřit, nemám.

Jedno ale vím zcela jistě – v případě pádu Asadova režimu čeká Sýrii stejný osud jako osvobozený Irák nebo Libye, tj. stane se z ní pustina, v níž si různé skupiny ozbrojených zločinců budou vyjasňovat, kdo je legitimní vládce. A během toho zničí vše, co dosud nebylo zničeno.

Osud náboženských menšin, tedy křesťanů a alávitů, lze předpovědět. Bude na nich spáchána genocida a reakce světového společenství bude stejná, jako v případě genocidy iráckých křesťanů, tj. žádná. Dokonce i někteří Američané už v tom mají **jasno**.

Vždyť už jsme to všechno viděli: obvinění spojená s chemickými zbraněmi, i síly Dobra, jak svrhávají zlého diktátora... A potom nastane masakr, kterého se účastní všichni, a genocida těch, kdo nestihl utéci.

Proto se příliš nehrnu do řad bojovníků proti zlému diktátorovi ze sociálních sítí.

Také se nechystám stát se stoupencem kde koho, kdo říká, že bojuje s korupcí.

A to ze stejných důvodů. Viděli jsme už grandiózní protikorupční revoluci na Ukrajině, která byla doprovázena obrovským citovým vzplanutím. Výsledkem této revoluce ovšem je, že se korupce ještě prohloubila a životní úroveň většiny obyvatel (už tak nízká) se ještě snížila. Jak se to mohlo stát?

Sociologové a ekonomové určitě napíší tlusté knížky s podrobným popisem příčin. Prozatím ovšem můžeme říci, že se to stalo v zemi, která se ze všech ostatních nejvíce podobá Rusku.

Některé důvody jsou ovšem zjevné.

Stejně jako zloději nikdo nebrání, aby křičel „chyťte zloděje“, nebrání nikdo ani korupčníkům, aby konali své dílo a vydávali to za boj s korupcí. Zdravý úsudek nám říká, že v Rusku by analogická revoluce přinesla analogické výsledky. Tím spíše, že lidé, kteří již dnes křičí „chyťte korupčníka“, vyvolávají nejednoznačné pocity.

Přinést Rusku pohromu, která by se podobala té ukrajinské, by bylo navýsost hloupé.

Bojovat se zlem, to je přitažlivý a levný způsob, jak zvýšit vlastní sebehodnocení, pocítit jednotu s ostatními lidmi, dodat smysl života. Každý čestný člověk by měl „bojovat se zlem“. Tady máte zlo, tak bojujte.

Jak jsem již uvedl, problém spočívá v tom, co je horší zlo.

Každé zlo, tedy alespoň to velké, totiž přichází pod heslem „boje se zlem“. Hitler neměl možnost bojovat sám se sebou, tak bojoval s dalším velkým zlem, a sice s bolševismem.

Když vás zapřahají do „boje se zlem“, většinou se snaží, abyste nevěděli, kdo sedí na místě vozky. Protože velmi často vedou boj se zlými lidmi ještě horší zločinci, a tím, že bojujeme proti zlu, toto pak jenom násobíme.

Nedávný ukrajinský případ je v tomto velmi silný: lidé se vzbouřili proti společenským zlům a nedostatkům – a ve výsledku se tyto staly ještě horší.

Dokud nebudeme žít v ráji, vždy bude existovat nějaké sociální zlo – mimochodem během poslední americké volební kampaně se objevila obvinění obou kandidátů z korupce. Vždycky bude možné vyhlásit křížovou výpravu dětí proti zlu. Otázka tkví v tom, kdo ji vyhlašuje a jaké tím sleduje cíle.

V reálném světě jsme nuceni vybírat mezi menším a větším zlem. V Ruské říši nebo Výmarské republice bylo mnoho sociálních neduhů, korupce, nespravedlnosti, lidé se měli proč rozčilovat – a demagogové měli čeho využít. Jak to dopadlo, to víme. Velmi často za těmi, kdo bojují se zlem, stojí ještě větší zlo, než to, s nímž bojují.

Druhý problém spočívá v tom, že bojovníci se zlem zcela ignorují průběžné ztráty.

Za vlády zlého diktátora Saddáma Husajna žilo na území Iráku 1,4 milionu křesťanů, dnes jich zůstalo 275 tisíc. To znamená, že země přišla o 80 % svých křesťanských obyvatel. Jak se k tomu postaví bojovníci proti tyranům? Mají z toho radost, jsou šťastní a hrdí na tak skvělý výsledek západní vnější politiky?

Bylo by nespravedlivé o tom takto mluvit. Oni to prostě nevidí. Jak to řekl [mosulský arcibiskup](#): „Západ se více stará o žáby, než o nás“.

Stejně tak lidé nevidí likvidaci syrských křesťanů. Pozabíjejí-li syrské křesťany nebo ne, hlavní je, ať zvítězí nad zlem ztělesněným diktátorem.

Principiální nesouhlas s bojovníky se zlem jsem mohl přesně zformulovat již tehdy, kdy svrhli a zabili

Kaddáfího.

Četl jsem, jako radost má celý národ, který byl najednou na té správné straně dějin: wow, hurá, hurá, zvítězili jsme nad zlým diktátorem! Tak proč se neradujete? Líbil se vám zlý diktátor Kaddáfí? Ale ne, nijak zvlášť. Diktátor je diktátor, všichni prezidenti z celého svobodného světa si s ním svého času potřásali rukou. Ten člověk, věděl, do jakého rizika jde.

Já ovšem do svého obrazu světa zahrnuji také obyčejné lidi, kteří jsou tam nuceni žít – a mnozí již zemřeli během vítězství sil dobra ukrutnou smrtí. A život těch, kdo přežili? Ten se velmi zhoršil.

V obrazu světa těch, kdo křičí „wow“ tito lidé prostě neexistují. Zeje tam pusté místo. Vůbec s nimi nepočítají. Zlého diktátora jsme odstranili? Odstranili. Co chcete více? Pijte a tančete a řekněte světu o tomto nádherném vítězství.

Jak kdysi řekl MacCain: „Věříme, že se dnes stal libyjský národ příkladem hodným následování lidem žijícím v Teheránu a Damašku, a možná i v Pekingu a Moskvě“.

Těžko můžeme MacCaina považovat za sadistu, kterému se líbí zvěrstva a hrůzy občanské války. Pro určitý typ bojovníků nepředstavují všechny oběti z řad obyčejných lidí vůbec nic.

Lidé, kteří se snaží svrhnout náš „zkorumpovaný režim“ moc dobře vědí, že minimálně při tom nejlepším scénáři ohrožují majetek a bezpečí obyčejných obyvatel. Jim to ale nevadí. Ani maličko. Příklad Ukrajiny je nestraší, a to prostě proto, že je žádné špatnosti, kterými trpí lid, nezajímají.

Několikrát jsem četl argument, že partyzáni a podzemní organizace prý také nejednou ohrožovali nevinné oběti z řad obyčejných lidí – co se dá dělat, válka s Hitlerem. A protože je „zkorumpovaný režim“ nepochybně také Hitler, nevinná za všechny hrůzy, které si obyvatelstvo prožije, je dopředu dána.

Můj principiální nesouhlas s bojovníky se zlem tedy spočívá v tom, že já obyčejné lidi, kteří musí živit rodiny, zahrnuji do svého obrazu světa a oni nikoliv.

Lidem, kteří „bojují se zlem“, tento boj dovoluje všechno, a to včetně podporování mnohem horšího zla a všech průvodních ztrát.

Je tomu tak jako ve známé otázce, zda je možné svrhnout atomovou bombu na město, kde žije zlý diktátor a pak další milion lidí. Bojovníci se zlem si kladou za cíl zlikvidovat zlého diktátora – a nevinné lidi, kteří přitom zemřou, se počítají do nutných nákladů.

Pro ty, kdo nebojují se zlem, je prioritou život a prospívání nevinných lidí. A budeme se přitom muset smířit s tím, že nežijeme v ráji, že v tomto světě existují diktátoři a zkorumpovaní úředníci. Co naděláme? Zkušenost ukazuje, že házet pod kola historického procesu miliony obětí k žádnému zlepšení nevede. Je tomu přesně naopak.

(překlad vlastní, upraveno)

Originál: Сергей Худиев: Почему я не борюсь со злом vyšel 11. dubna 2017 na vz.ru.

Zdroj: vz.ru

Autor: Sergej Chudijev